

Hayattan Anladıklarım

– Can İyisever · 18 Ağustos 2010

Sevgi öyle bir şey ki elde edildiği zaman bir basitliği zaten insana sunuyor. Bir erkeğin veya bir kızın elini tuttuğunuzda, gözlerine baktığınızda sevginin aslında ne kadar da basit şeylerden ibaret olduğunu anlıyorsunuz.

Sonra bir diğer önemli nokta da, sevginin, insanların sahip olduğu niteliklerin göreceliği. İyi, kötü, güzel, çirkin, mutluluk, keder gibi bu kavramların göreceliği. Ayrıca insanların salt olarak ,tek başına ,her şeyden soyutlanmış birtakım duyguları yaşayamaması. Mesela insanlar önce kendilerini eğlendirmeliler ki başkalarını mutlu etsinler denmiş bir yazıda. Aslında önce insan, ruhunu geliştirmeli denmeliydi. Çünkü insan öyle bir varlık ki sürekli koşullardan etkileniyor. Ve yıllar önce taptığınız bir adamdan bir bakıyorsunuz ki seneler sonra nefret edebiliyorsunuz. Peki insan ruhunu bu kadar etkileyen nedir? Tabii ki, içinde bulunulan ve sürekli devinim içinde olan koşullar. Duygular hiçbir zaman durağan değil, o halde yaşamı da bu devinim içinde düşünmeli ve kalıplarla anlatmamalıyız. Çünkü kalıplar durağandır, zamana ayak uyduramaz.

Aslında bence insanoğlu, yaşamı sorgularken, doğaya bakmalı. Doğaya baktığımızda hep negatif ile pozitifin bir arada olduğunu görüyoruz. Tırtıl ağacın yapraklarını yiyip, ağaca zarar verdiğinde, diğer yandan toprağa gübre sağlıyor ve bu da ağaçları besliyor. Bundan çıkardığımız bir sonuç var ki o da, canlıların kendi içlerinde barındırmış oldukları negatif ve pozitif birtakım nitelikler. İnsanoğluna baktığımızda öyle bir varlık ki, bedeni çok kolay birtakım hastalıklardan etkileniyor ama Tanrı, ona öyle bir akıl vermiş ki bu rahatsızlığı beyniyle dahi giderebiliyor. Örneğin kanser hastaları. Buradan da bir şey anlıyoruz ki insanlara Tanrı beyin denilen büyük gücü vermiş. Ama ya hayvanlar, onları ele aldığımızda hayvanlar büyük bir çemberdeler. İnsanlar da öyle. Bu çemberi düzen olarak düşünelim. Aramızda tek fark, düzen denilen bu çemberin bizim farkında oluşumuz, hayvanların ise farkında olmayışı.

Sevgi kavramı aslında çok basit. Anlatmaya aslında gerek yok sadece yaşanılması gereken bir kavram, hepsi bu. Örneğin ilerde dünyanın başka bir yerinde, farklı koşullarda da yaşayabilirim deyip, kendimizi buna hazırlamamız. Hiçbir zaman ben memurum kahretsin memur olarak kalacağım dememeliyiz. Yeniliklere açılıp, kalıpsal düşünceden mümkün olduğunca uzaklaşmamız ve takıntılarımızdan kurtulmalıyız. Aslında ne kadar da takıntılıyız toplum olarak. Yıllarca din üzerinde durduk ya da büyük aşk olarak benimsediğimiz aşkları yıllarca benimsemeye devam ettik. Aşık olduğumuz kişi bizi sildi ama biz silemedik. İşte takılmamalıyız, o sildiyse, biz de silmeliyiz ve kendimizi yeni koşullara bırakmalıyız. Hiçbir zaman hayatımın erkeğiydi, kadınıydı deyip de kendimizi üzmemeliyiz. Olmadı deyip bitirmeliyiz. İşte, ben bunu yapamayan bir insandım, oldukça takıntılı olduğumu fark ettim. Hem bedenem hem de ruhen. Kendimi teşhis ettiğimde bunun hayatım üzerinde oluşturduğu büyük zararı fark ettim ve bu yüzden diyorum ki siz de bunu kendi içinizde sorgulayın ve en kısa zamanda takıntılarınızı yok etmeye bakın

ZEKERİYA BAŞGÜN

CANİYİSEVER 25.07.2010